

Arrest

nr. 257 023 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 september 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 4 december 2019. Op 28 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 23 juni 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 18 augustus 2020 dient verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 16 november 2020 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit volgend verzoek. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.3. Op 21 november 2021 dient verzoekster een tweede volgend beschermingsverzoek in. De commissaris-generaal verklaart op 23 maart 2021 dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Envigado (departement Antioquia).

U bent geboren op 28 februari 1985. U volgde na uw middelbare studies enkele opleidingen. In 2013 begon u te werken als administratief assistente bij het bedrijf EHG. U was daar zo'n acht maanden in dienst toen u op de parking van het bedrijf werd benaderd door mannen die geld van u eisten. Ze zeiden dat u de consequenties zou dragen moest u niet betalen. Hierna bleven deze mannen maandelijks geld van u eisen. U was deze afpersingen beu en stopte met werken bij EHG. Vervolgens ging u aan het werk als secretaresse van het departement Onderwijs van Envigado. U was er een jaar in dienst maar werd nog steeds afgeperst. U ging vervolgens aan de slag bij Hyundai, als administratief assistente. U was hier zes maanden werkzaam toen u op een dag het bedrijf buiten stapte en opnieuw belaagd werd. De gewapende mannen in de auto zeiden dat ze voor hetzelfde als altijd kwamen en noemden u bij naam. Ze eisten 300 000 peso's, die u hen onmiddellijk gaf. Hierna eisten ze van u een tweewekelijkse betaling. Toen u bij Hyundai werkte kwamen deze mannen op een dag ook naar u thuis om geld te eisen. U zei hen toen dat u wel zou betalen maar dat u wou dat ze niet meer naar u thuis kwamen. Hierop verhuisde u samen met uw moeder en uw zus, waar u op dat moment mee samenwoonde, naar een ander huis in Envigado. U stopte uiteindelijk bij Hyundai omdat u de bedreigingen niet meer aankon. U ging dan werken voor Con Concreto, waar u juridisch werk verrichte. U begon hier op 3 augustus 2015 en al gauw werd u reeds opnieuw afgeperst. Mannen met helmen op stonden u op te wachten aan het werk en eisten opnieuw geld. Ze zeiden ook dat ze alles over u wisten: uw naam, waar u woonde en wie uw familieleden waren. Gezien de bedragen dermate hoog begonnen te worden kon u niet meer betalen. U betaalde een laatste keer en stopte op 2 augustus 2017 met werken bij het bouwbedrijf Con Concreto. U was een tijd werkloos maar kon dan in januari 2018 beginnen werken aan de receptie van een bank. In mei 2018, op moederdag, werd u onderweg naar het werk aangevallen door mannen op een motorfiets die u sloegen en uw portefeuille stalen. In overleg met uw zus, die reeds enige tijd in België woont, besloot u naar hier te komen. Op 21 juni 2018 kocht uw zus voor u vliegtickets en op 19 juli 2018 kwam u per vliegtuig naar België. U wou met uw zus eerst allerhande activiteiten doen en zag ook tot twee keer toe dat de rij aan de DVZ te lang was om aan te schuiven. U diende uiteindelijk op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zo'n vijftien dagen na uw vertrek uit Colombia verhuisden uw moeder en uw zus uit het huis waar u woonde naar een ander huis in Envigado. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Colombia, waar u vreesde te worden vermoord door de mannen die u afpersten. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, loonbrieven, contracten en vliegtickets, enkele internetartikels in verband met de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 29 januari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was. Met arrest 237.350 d.d. 23 juni 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 18 augustus 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde dat u werd afgeperst door een bende en noemt de eerdere beslissing van het CGVS “niet coherent”. U verklaarde niet in te zien hoe u naar Colombia zou kunnen terugkeren als uw leven daar in gevaar is. De bende waarmee u problemen kende, observeerde uw familie, zo zei u nog. Twintig dagen voor uw interview bij de DVZ (op 1 oktober 2020) zou één van hen ook uw moeder hebben aangesproken. De bende wist dat u in het buitenland bent, als u zou terugkeren zou u dat “met uw leven betalen”. Ter staving van uw relaas legde u enkele bijkomende documenten neer: een huurcontract waaruit blijkt dat uw familie op 27 juli 2018 naar een nieuw adres verhuisde, uw Colombiaans én Europees curriculum vitae en een krantenartikel over geweld tegen vrouwen in Colombia.

Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek op 17 november 2020 niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

U keerde niet terug naar Colombia maar diende hier op 20 januari 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst naar hetgeen u eerder heeft verklaard en zegt dat uw vrees voor een criminele bende actueel blijft. Deze personen bleven uw moeder benaderen en lieten daarbij verstaan dat ze u niet in leven zouden laten. Uw moeder is vervolgens klacht gaan indienen bij de Fiscalia. Tot dusver hebben de autoriteiten nog geen actie ondernomen tegen de bende die jullie viseert. Ter staving van uw derde verzoek legt u volgende documenten neer: de klacht die uw moeder heeft neergelegd en waarin zij ook verduidelijkt waarom u Colombia diende te verlaten, een internetartikel waarin wordt gesteld dat er 140 criminele bendes actief zijn in Medellin, een tweede internetartikel dat aangeeft dat vrouwen in Colombia vaak slachtoffer worden van bende geweld.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds gezocht wordt door de bende waarmee u eerder problemen kende, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State (RvSt).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Zoals u ook al verklaarde naar aanleiding van uw vorige (tweede) verzoek, herhaalt u dat een bende u nog steeds zoekt en uw moeder aanspreekt. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De neergelegde documenten kunnen de eerdere appreciatie van de asielinstanties evenmin ombuigen. Het aangifteformulier moet aantonen dat uw moeder jullie problemen ging melden bij de Fiscalia. Echter dient te worden opgemerkt dat dit louter de verklaringen van uw moeder betreffen, niet meer dan dat, en

dat uit niets blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten hebben geverifieerd wat zij op 10 februari 2021 heeft verklaard. Bovendien maakt dit document een wel zeer gesolliciteerde indruk. Immers achtte uw moeder het blijkbaar pas in 2021, tweeëneenhalf jaar na uw vertrek uit Colombia, nodig om de autoriteiten op de hoogte te brengen van de bedreigingen die u zouden hebben doen besluiten het land te verlaten. Dit is uiteraard zeer laattijdig en lijkt er enkel op gericht "bewijs" te vergaren voor uw derde asielprocedure. Daarenboven dient te worden herhaald dat dergelijke stukken uw relaas enkel kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.

Wat voorts betreft het artikel over bendegegeweld tegen vrouwen in Colombia, merkt het CGVS nog op dat dit artikel niet over u handelt. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het loutere feit dat u een Colombiaanse vrouw bent geen bewijs van uw nood aan bescherming. Ook het artikel over de aanwezigheid van 140 stadsbendes in Medellín kan de eerdere beoordeling niet wijzigen. Immers wordt niet betwist dat criminele bendes actief zijn in Colombia, maar hebben de asielinstanties omstandig gemotiveerd waarom aan uw persoonlijke vrees voor één van deze bendes geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en

Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij maakt ook gewag van een beoordelingsfout.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Ik heb verklaard dat ik een Colombiaans staatsburger ben, geboren in de stad Envigado (departement Antioquia). Hij werd geboren op 26 februari 1986. Na mijn middelbare opleiding heb ik verschillende studies gedaan, virtueel en face-to-face; In 2013 ben ik begonnen als administratief medewerker bij het bedrijf EHG in de gemeente Bello, sinds ik bij dit bedrijf ben begonnen is de afpersing begonnen; aanvankelijk waren het geldbedragen klein, in de loop van de tijd verhogen ze de waarde, in dit bedrijf heb ik van 2011 tot 2013 gewerkt, hierdoor ben ik van bedrijf veranderd om stage te lopen bij het secretariaat van het onderwijs daar zat ik een jaar, de afpersing ging door maar minder constant en betaalbaar, ik kon zelfs denken dat ze al gestopt waren, maar de angst was constant en toch veranderde ik weer van baan en begon ik in 2014 bij hyundai (vertical solutions),Ik vervulde daar de functie van administratief medewerker, toen ik op een dag het kantoor verliet richting mijn huis, benaderden zij (de afpersers) me opnieuw in een auto en zeiden dat ze voor hetzelfde kwamen en ze vroegen me om een waarde van 300 Colombiaanse peso's, Dat geld werd hen destijds gegeven, maar ik was erg bang, ik dacht niet dat ze terug zouden komen na 6 maanden, en ik was nerveuzer omdat ik gewapend was, en ze eisten die waarde ook elke 15 dagen (in Colombia betalen ze het tweewekelijkse salaris). Omdat ik niet voor hen wegliep, nam ik ontslag bij dit bedrijf aan Hyundai omdat ik hun al geld schuldig was en ik ze niet het volledige gevraagde geld kon geven; Op 3 augustus 2015 ben ik gaan werken bij PACTIA (grupo argos -concreto),Ik vervulde de functie van juridisch agent op nationaal niveau, ze wisten niet waar ik werkte, maar ze vonden me altijd, en de afpersing werd steeds hoger en ik werkte alleen wat ik verdiende om ze geld te geven, ik kon niet staan en werken tot 02 augustus 2017;Ik was een paar maanden werkloos, in januari 2018 begon ik te werken als receptioniste in een bank (fiduciair), toen ik op een dag opeens naar huis ging (ik woonde bij mijn moeder, zus en neefje van 3 maanden) Ik liep naar mijn huis en een motorfiets kwam naar me toe (als ze op een motorfiets reden, lieten ze nooit hun gezicht zien, ze hebben altijd helmen of in auto's bedekten ze hun gezicht met skimaskers) ze kwamen heel boos naar me toe en eisten het geld dat ik ze volgens hen verschuldigd was omdat ze hen die maanden dat ik van baan veranderde geen geld hadden gegeven, konden ze me niet vinden, dus gaf ik ze wat ik in mijn portemonnee had en omdat het niet genoeg was sloegen ze me, ze gooiden me hard op de grond; en ze namen mijn bezittingen mee waar ze me bedreigden en ze zeiden dat je ze al het resterende geld moest betalen, het was een hoog bedrag als de rekening om de veertien dagen wordt gemaakt zonder ze al die maanden te hebben gegeven en ze zeiden dat ze ze al het resterende geld moesten betalen, het was een hoog bedrag als de rekening elke veertien dagen

werd gemaakt zonder ze al die maanden te hebben gegeven, ik wist niet wat te doen ze hadden mijn documenten gestolen, mijn portemonnee met al het geld van mijn kaartjes, Mijn familie en ik konden de angst niet verdragen, ze waren een gevaarlijke criminele bende, ik weet niet wat een bevel is; En het ergste is dat de politie geen klachten kan indienen, ze hebben iets tegen me, ze zeggen dat als ik ze niet geef wat ze zeggen dat ze me kunnen vermoorden, dit gebeurde op 12 mei 2018, hierdoor sprak ik met mijn zus die leeft tot de datum dat ik 10 jaar arriveer In België is hij het enige familielid dat ik heb die me kon helpen, aangezien hij in een ander land woonde, binnen hetzelfde land (Colombia) heb ik geen ander gezin; We spraken en wat ze deed is het geld ophalen om het reisticket te kunnen kopen (21 juni 2018) waarvan ze me vertelde dat ik het met het vakantiegeld had gekocht en het kwam in het land aan op 21 juli 2018 Over het paspoort had ik dit sinds 2015 in een promotie die ze me aanboden waar ik werk (pactia-concreto), nadat mijn moeder arriveerde, verhuisde ze na 8 dagen precies zoals ze altijd is geïnformeerd (27 juli 2018) sinds een een dag voordat ik reisde, zagen ze me en gingen ze geld vragen, voor de veiligheid van hen en het hele gezin (hoewel ze nooit worden benaderd) wordt besloten om van huis te veranderen Ik kwam aan in Brussel en wachtte twee maanden, aangezien we niet wisten hoe we deze procedure met de commissaris moesten uitvoeren en aangezien het een vakantie was, maakte ik van de gelegenheid gebruik om bij mijn zus en mijn nichtje te zijn, aangezien ik een ontmoeting had met de maatschappelijk werker en wie was Ik begeleid ons over dit proces en hoe we verder moeten gaan.

alle data van de werken kunnen worden gecertificeerd met de aangeleverde bijlagen, waarbij op elk blad de data waarop ik werkte, staat vermeld

De datum van de verandering van het huis van mijn moeder was ook gehecht aan de eerder afgeleverde tests, die als bijlage een kopie was, aangezien het vanwege COVID voor hen onmogelijk is om mij de originele tests te sturen

nieuws is bijgevoegd (krantenknipsel over vrouwen) omdat ze eerder hadden gespecificeerd dat in de stad Medellin precies in envigado terrorisme niet plaatsvond; omdat het iets oneerlijks en onsamenhangends is omdat ik woon waar een van de gevaarlijkste criminele bendes wordt gecreëerd die terreur, angst en onzekerheid genereert, dat is het KANTOOR VAN ENVIGADO; waar vrouwen kwetsbaarder zijn voor deze criminele handelingen, aangezien een goed opgeleide en geschoolde persoon een zonde is om daar te wonen; Deze snit spreekt niet over mij, want alleen als je sterft, kom je in deze editorials voor, en daarom ben ik in dit land op de vlucht voor de angst voor onzekerheid, mijn familie achterlatend en mijn leven weer opbouwen; vanaf het begin;waar ik ben leer ik nieuwe mooie culturen, mensen, waar ik mezelf train met een taal om vooruit te komen, waar ik ben in een land waar ik de zekerheid heb om rustig te wandelen en ik ben niet bang dat ze me zullen zien dat ze me zullen vinden en iets met me zullen doen; Waar kan ik ondanks alles zeggen dat ik gelukkig ben.

dagen voor het interview (precies 20 dagen) vertelde mijn moeder me dat ze aan de rand van het wooncomplex een jonge man zag die haar benaderde en haar vertelde me (Catalina) te vertellen dat ze wisten dat ik in het buitenland was (volgens mijn moeder gaven ze niet aan dat land) dat ik wist dat als ik zou gaan, wat er met me zal gebeuren zodra ik aankom, de dood is; dat heeft me daar niet van gered Ik weet dat als gevolg van de gezondheidssituatie, Covid, de economie in Colombia kwetsbaarder is, de bandieten met een redelijk percentage zijn toegenomen en dat de burgers van de goeden niet in de politie geloven omdat ze altijd samenwerken; Waar ze ook weten dat ik in Colombia ben of ben, ik breng mijn leven, mijn integriteit en dat van mijn familie in gevaar, die hen tot nu toe niets heeft aangedaan. Om deze reden ben ik bang voor paniek terreur als ik het me maar inbeeld.

Bovendien had hij in het interview met de algemeen commissaris gemeld dat verschillende mensen naar mijn moeder zijn gekomen om naar mij te vragen op motorfietsen of auto's. Omdat de maanden zijn verstreken en ze nog steeds naar mij vragen, heeft moeder de beslissing genomen en heb ik klacht ingediend bij de politie en Het Colombiaanse parket, ze voelt zich al te bang voor mijn leven; Ik was het er niet mee eens, omdat ze bij de criminele bendes zijn en niets doen vanwege de corruptie die in deze bendes bestaat, Ik heb het certificaat afgeleverd omdat ze het me via e-mail van mijn moeder hebben gestuurd, Deze tests kunnen worden gecertificeerd door de Colombiaanse politiepagina,"

Verzoekster voegt ter staving van haar verzoekschrift twee e-mails toe.

3. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, volstaat het niet dat er nieuwe elementen aanwezig zijn. De Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het moet gaan om nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen, wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Colombia te worden vermoord door bende die haar jarenlang hebben afgeperst.

De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoeksters eerste beschermingsverzoek dat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas op wezenlijk wijze werd ondermijnd door het geheel aan volgende vaststellingen, met name dat (i) zij een en ander maar moeilijk in de tijd kan situeren, (ii) zij ook over haar tewerkstelling bij verschillende bedrijven weinig coherente verklaringen heeft afgelegd, (iii) haar verklaringen met betrekking tot andere aspecten van haar relaas niet altijd consistent zijn gebleken, (iv) zij erg onduidelijk is over de problemen voor haar vertrek uit Colombia, (v) haar verklaringen al te vaak tegenstrijdig zijn, (vi) de vraag rijst waarom men iemand als haar dusdanig zou hebben gevisieerd, en (vii) zij niet bepaald haast had om te vertrekken en lang talmde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Dit gebrek aan geloofwaardigheid werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 237 350 van 23 juni 2020.

In het kader van haar eerste volgend verzoek hield verzoekster vast aan het relaas dat zij wordt gezocht door de bende die haar jarenlang heeft afgeperst. Ze verklaarde dat deze bende haar familie observeerde en dat twintig dagen voor haar interview bij de DVZ, op 1 oktober 2020, één van de bendeleden haar moeder zou hebben aangesproken. De bende zou weten dat verzoekster in het buitenland is en als zij zou terugkeren zou zij dat *“met haar leven betalen”*. Ter staving van haar relaas legde verzoekster enkele bijkomende documenten neer: een huurcontract waaruit blijkt dat haar familie op 27 juli 2018 naar een nieuw adres verhuisde, haar Colombiaans én Europees curriculum vitae en een krantenartikel over geweld tegen vrouwen in Colombia. De commissaris-generaal oordeelde hierover als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds gezocht wordt door de bende waarmee u eerder problemen kende, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De neergelegde documenten kunnen de eerdere appreciatie van de asielinstanties evenmin ombuigen. Het huurcontract moet aantonen dat uw familie op 27 juli 2018, ongeveer een week na uw vertrek uit Colombia, naar een andere woonst verhuisde. Dat bedreigingen uw familie daartoe gedwongen hebben, kan uit dit document niet worden opgemaakt. De cv's moeten aantonen wanneer u voor welk bedrijf heeft gewerkt, iets waarrond tijdens uw eerste asielprocedure nogal wat onduidelijkheid bestond. Echter stelt het CGVS vast dat u in uw cv's geen data gebruikt, zodat nog steeds niet wordt aangetoond wanneer u dan voor bedrijven als EHG en Con Concreto werkte. Bovendien leveren deze stukken geen enkel bewijs voor wat u heeft beweerd, namelijk dat u omwille van uw tewerkstelling werd gepercipieerd als vermogend en daarom werd bedreigd. Wat betreft het artikel over geweld tegen vrouwen in Colombia, merkt het CGVS nog op dat dit artikel niet over u handelt. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het loutere feit dat u een Colombiaanse vrouw bent geen bewijs van uw nood aan bescherming.”*

De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 16 november 2020 niet-ontvankelijk omdat verzoekster aldus geen elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Verzoekster diende hiertegen geen beroep in, waardoor deze beslissing bekleed is met een vermoeden van wettigheid.

Op 21 januari 2021 dient verzoekster een tweede volgend verzoek in. Zij verwijst hierbij naar wat zij eerder heeft verklaard en stelt dat haar vrees voor een criminele bende actueel blijft. Deze personen bleven haar moeder benaderen en lieten daarbij verstaan dat ze haar niet in leven zouden laten. Haar moeder is vervolgens klacht gaan indienen bij de Fiscalía maar de autoriteiten hebben nog geen actie ondernomen tegen de bende die haar viseert. Ter staving van haar derde verzoek legde verzoekster volgende documenten neer: de klacht die haar moeder heeft neergelegd en waarin zij ook verduidelijkt waarom verzoekster Colombia moest verlaten, een internetartikel waarin wordt gesteld dat er 140

criminele bendes actief zijn in Medellin en een tweede internetartikel dat aangeeft dat vrouwen in Colombia vaak slachtoffer worden van bendegegeweld.

De hamvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

4.2. Wat betreft de klacht die verzoeksters moeder op 10 februari 2021 heeft neergelegd bij de Fiscalia, hetgeen moet aantonen dat haar moeder hun problemen ging melden, oordeelt de commissaris-generaal dat *“dit louter de verklaringen van uw moeder betreffen, niet meer dan dat, en dat uit niets blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten hebben geverifieerd wat zij op 10 februari 2021 heeft verklaard”*. De Raad stelt vast dat dit document inderdaad louter is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeksters moeder. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaten die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van de moeder verzoekster, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend. De commissaris-generaal voegt daar terecht aan toe dat *“dit document een wel zeer gesolliciteerde indruk [maakt]. Immers achtte uw moeder het blijkbaar pas in 2021, tweeëneenhalf jaar na uw vertrek uit Colombia, nodig om de autoriteiten op de hoogte te brengen van de bedreigingen die u zouden hebben doen besluiten het land te verlaten. Dit is uiteraard zeer laattijdig en lijkt er enkel op gericht “bewijs” te vergaren voor uw derde asielprocedure. Daarenboven dient te worden herhaald dat dergelijke stukken uw relaas enkel kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken.”*

Verzoekster laat deze motivering ongemoeid maar voegt bij haar verzoekschrift twee e-mails toe die zouden toelaten te verifiëren dat de klacht werd ingediend, tenminste dat is wat de Raad meent op te maken uit haar verzoekschrift waar zij stelt *“Deze test kunnen worden gecertificeerd door de Colombiaanse politiepagina”*. In casu wordt niet betwist dat verzoeksters moeder een klacht heeft ingediend, maar in wezen wel terecht geoordeeld dat deze klacht, omwille van bovenvermelde redenen, op zich verzoeksters vluchtrelaas niet aannemelijk maakt.

Wat betreft de twee neergelegde internetartikelen oordeelt de commissaris-generaal terdege: *“Wat voorts betreft het artikel over bendegegeweld tegen vrouwen in Colombia, merkt het CGVS nog op dat dit artikel niet over u handelt. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het loutere feit dat u een Colombiaanse vrouw bent geen bewijs van uw nood aan bescherming. Ook het artikel over de aanwezigheid van 140 stadsbendes in Medellin kan de eerdere beoordeling niet wijzigen. Immers wordt niet betwist dat criminele bendes actief zijn in Colombia, maar hebben de asielinstanties omstandig gemotiveerd waarom aan uw persoonlijke vrees voor één van deze bendes geen geloof kan worden gehecht.”*

Er kan inderdaad uit het eerste artikel over bendegegeweld tegen vrouwen niet blijken dat er in Colombia sprake is van veralgemeend en systematisch geweld door bendeleden tegen vrouwen waardoor elke vrouw enkel en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen. Een individuele beoordeling blijft noodzakelijk.

Wat betreft de aanwezigheid van stadsbendes in Medellin, zoals blijkt uit het tweede artikel, wordt inderdaad niet ontkend dat er veel criminaliteit is in Medellin maar blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook dat dit crimineel geweld veelal geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing, zodat het nog steeds aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade omwille van een bende te concretiseren, quod non in casu.

Ten slotte, wat betreft verzoeksters verklaringen naar aanleiding van haar tweede volgende verzoek, merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat zij in wezen herhaalt dat een bende haar nog steeds zoekt en haar moeder aanspreekt. Dat zij naar aanleiding van dit tweede volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aannemelijk werd beschouwd in het kader van haar twee vorige beschermings-

verzoeken, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten.

Verzoekster komt tenslotte nog terug op de beoordeling die de commissaris-generaal van haar cv's en het huurcontract maakte in het kader van haar eerste volgend verzoek, maar verzoekster diende hiertegen geen beroep in en vermag niet alsnog argumenten te ontwikkelen tegen een eerder genomen beslissing waarbij de beroepstermijn is verlopen en die niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep.

4.3. Alles samengenomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit wat voorafgaat blijkt geen schending van de materiële motiveringsplicht en evenmin blijkt er een beoordelingsfout.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES